

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 8495 van 11 maart 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 27 oktober 2005, dient er op 2 augustus 2007 een tweede asielaanvraag in.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 15 oktober 2007, verstuurd op 17 oktober 2007.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst uit Dagestan, vraagt op 2 augustus 2007 voor een tweede maal asiel aan omdat er nieuwe elementen zijn die de vrees van u en uw minderjarige zoon, R.O., staven. Uw eerste asielaanvraag dd. 27 oktober 2005 werd op 30 maart 2007 afgesloten met een weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nadat het Commissariaat-generaal op 24 maart 2006 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling had genomen. De Commissaris-generaal was van oordeel dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig was. In maart 2007 belde uw broer vanuit Dagestan met het nieuws dat uw man vastzit in de stad Shangal. Verder vertelde hij u dat er convocaties op naam van uw zoon zijn gekomen en dat uw schoonbroer en –zus, die actueel in jullie woning wonen, elke dag bezoek krijgen van mensen die naar u en uw zoon vragen. Jullie woning wordt ook steeds in het oog gehouden. U weet verder niet of er mogelijkheden zijn, of pogingen worden ondernomen, om uw man vrij te krijgen. Uw broer stuurde u de convocaties op. Een aantal werden onderweg echter onderschept. Een Tsjetsjeense vrouw bracht eveneens uw intern paspoort mee vanuit Tsjetsjenië.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - de door verzoekster aangebrachte nieuwe elementen kunnen de geloofwaardigheid en appreciatie van de eerste asielaanvraag niet wijzigen;
 - verzoekster legt ongeloofwaardige verklaringen af over haar internationaal paspoort.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1. Verzoekster put een eerste en enig middel uit een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Conventie van de Mens en artikel 1 van de Conventie van Genève. Er wordt de Commissaris-generaal tezelfdertijd een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid verweten.
- 2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

- 2.3. Verzoekster wijst erop dat haar staatsburgerschap (Russische), haar etnische origine (Tsjetsjeense) en haar herkomst uit Dagestan op geen enkel ogenblik ter discussie hebben gestaan; dat ze haar identiteit en staatsburgerschap thans ook bewijst aan de hand van een origineel intern paspoort dat ze heeft overgelegd. Verzoekster herhaalt formeel dat ze nooit een internationaal paspoort aangevraagd heeft in haar land van herkomst en bouwt vervolgens een argumentatie op om te illustreren dat het Commissariaat-generaal ten onrechte besluit dat ze ongeloofwaardige verklaringen heeft verstrekt met betrekking tot een welbepaalde stempel in haar intern paspoort.
- 2.4. Verzoeksters origine, herkomst en staatsburgerschap zijn op zich niet voldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Zij dient in concreto aannemelijk te maken dat ze zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de gegevens in verzoeksters paspoort verklaart verwerende partij zelf dat deze niet correct beoordeeld werden zodat dit motief van de bestreden beslissing dan ook feitelijke grondslag mist.

- 2.5. Verzoekster volhardt in de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en vluchtmotieven en argumenteert dat het niet opgaat dat er in de bestreden beslissing louter op summiere wijze verwezen wordt naar bepaalde vaststellingen die in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag gedaan werden om verzoeksters aanvraag en nieuwe elementen af te wijzen.
- 2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. Deze beslissing was het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen en heeft bijgevolg kracht van gewijsde. De erin vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

Uit het dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal op 24 maart 2006 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen heeft in hoofde van verzoekster, omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid evenals een gebrek aan stavingstukken; dat verzoekster vervolgens een beroep aanhangig gemaakt heeft bij de (toenmalige) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en dit beroep op 23 maart 2007 verworpen werd door de Commissie; dat de vordering die verzoekster daarop ingediend heeft bij de Raad van State op 6 juni 2007 niet toelaatbaar geoordeeld werd; dat verzoekster de wettelijke beroepsmiddelen die haar open stonden uitgeput heeft en de beslissing kracht van gewijsde heeft.

De Raad stelt vast dat de “nieuwe” elementen van verzoekster twee oproepingsbrieven van haar zoon betreffen die respectievelijk dateren van januari 2006 en februari 2007. Verzoekster, die in België verblijft sedert 2005, maakt niet aannemelijk waarom zij deze stukken niet eerder kon neerleggen. Verzoekster geeft louter te kennen dat ze een grote angst koesterde om contact op te nemen met bepaalde personen in haar land van herkomst en zulks bijgevolg slechts op indirecte wijze gedaan heeft in maart 2007. Deze verklaring overtuigt niet gelet op het feit dat de bewijslast in principe in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven.

Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat deze stukken, op naam van verzoeksters zoon, louter vermelding maken van een gehoor in hoedanigheid van getuige. De stukken leveren bijgevolg geenszins een bewijs van verzoeksters asielrelaas en vluchtmotieven, die overigens in het kader van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werden.

Met betrekking tot de door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag neergelegde krantenartikels wijst de bestreden beslissing er terecht op dat deze artikels géén verband houden met verzoeksters concrete vluchtmotieven en aldus niet bewijsvoerend zijn.

- 2.7. Verzoekster grijpt terug naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen d.d. 7 maart 2006 om te illustreren dat haar Tsjetsjeense origine, gelet op de precaire situatie in haar land van herkomst, dient te primeren – zelfs al zou er sprake zijn van bepaalde bedrieglijke verklaringen.
- 2.8. De Raad merkt op dat de door verzoekster geciteerde rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen individuele gevallen betreft en geen precedentswaarde heeft die bindend is (R.v.St., nr. 112.347 van 6 november 2002; RvV nr. 1848 van 27 september 2007). Overigens kan worden vastgesteld dat het arrest dat verzoekster in casu aanbrengt betrekking heeft op de (toenmalige) situatie in de Tsjetsjeense deelrepubliek, daar waar verzoekster afkomstig is uit Dagestan.
- 2.9. Verzoekende partij maakt uitvoerig gebruik van een aantal uittreksels van algemene mensenrechtenrapporten om de situatie en bepaalde realiteiten in de Russische Federatie uit de doeken te doen.
- 2.10. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.

Met betrekking tot het gebrek aan zorgvuldigheid dat verzoekende partij de Commissaris-generaal verwijt, stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van zijn beslissing gesteund heeft op alle gegevens van het administratieve dossier waaronder een uitvoerig gehoor waarbij verzoekster de kans kreeg op gedetailleerde wijze haar relaas uiteen te zetten met behulp van een tolk. Ook kon verzoekster in de vragenlijst alle mogelijke bijkomende elementen vermelden. De Commissaris-generaal heeft bij de beoordeling rekening gehouden met de situatie van het land van herkomst. Dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden kan derhalve niet worden vastgesteld. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. De beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn. De Commissaris-generaal kon derhalve in redelijkheid vaststellen dat de asielaanvraag van verzoekster niet gegrond is.

11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
 1. Verzoekster vraagt om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.
 - 3.2. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet de verzoekende partij het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster laat in haar verzoekschrift echter na ook maar enig element aan te brengen omwille waarvan zij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in deze volstaat niet, zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 maart 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-----------------------	--

mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.